

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1SZa/5/2015
Identifikačné číslo spisu:	1015200741
Dátum vydania rozhodnutia:	03.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1015200741.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: R. L. M. alias R. L. M. alias H. N. D. alias F. M. B., nar. XX.XX.XXXX, bez cestovných dokladov, štátna príslušnosť Vietnam, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zast.: Mgr. Jarmilou Karak Várgovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Brečtanová č. 21, Bratislava, proti odporcovi: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava, so sídlom Športová č. 10, Trnava, o preskúmanie rozhodnutia o zaistení navrhovateľa, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/38/2015-32 zo dňa 20. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. mája 2015 č. k. 9Sp/38/2015-32 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku podľa § 250q Občianskeho súdneho poriadku (ďalej na účely rozsudku len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. PPZ-HCP-BA9-2-017/2015-A z 15.04.2015 o zaistení navrhovateľa (ďalej na účely rozsudku tiež „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 88a ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z. z.“) a jeho umiestnení do Úvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov na čas nevyhnutne potrebný z dôvodu existencie vysokej hrozby útoku navrhovateľa, avšak najdlhšie do 14.10.2015.

2. V napadnutom rozhodnutí odporca zistený stav veci opísal nasledovne. Najmä poukázal na to, že

- navrhovateľ bol 15.04.2015 odovzdaný orgánmi Českej republiky v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu Rady (EÚ) č. 604/2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej na účely rozsudku len „Nariadenie č. 604/2013“),
- totožnosť navrhovateľa musela byť zistená na základe podkladov, ktoré má k dispozícii Slovenská republika z dôvodu viacnásobných azylových konaní s ním,
- v roku 2011 bol vyhostený z územia Veľkej Británie; Okresným súdom Praha 4 mu bol uložený trest vyhostenia z územia Českej republiky na 4 roky do 26.02.2017,
- možnosť návratu do krajiny pôvodu navrhovateľ odmieta z dôvodu hrozby trestného stíhania za organizovanú lúpež a ublíženie na zdraví,
- nemá zabezpečené finančné krytie svojho prípadného pobytu (nesplnenie podmienok pre alternatívnejšie formy zaistenia podľa § 89 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z.).

3. Dôvod zaistenia vidí odporca predovšetkým vo vysokej hrozbe úteku navrhovateľa, čo mu vyplýva z jeho správania počas v minulosti prebiehajúcich azylových konaní.

Dĺžku zaistenia odôvodnil odporca možnosťou dosiahnuť realizáciu azylového konania, ktoré (konkrétne 8 azylových konaní) navrhovateľ v predchádzajúcom období sústavne znemožnil tým, že svojvoľne, bez udania dôvodu a upovedomenia personálu opustil priestory azylových zariadení a bez priepustky sa viac ako 7 dní zdržiaval mimo týchto zariadení.

4. Krajský súd uviedol, že podaný návrh prejednal a rozhodol na nariadenom pojednávaní, pričom dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť ako súladné so zákonom.

5. V súdnom konaní sa krajský súd zaoberal s nasledujúcimi námietkami navrhovateľa:

- námietka nedostatočne zisteného stavu veci;
- námietka o nepotrebnosti osobnej prítomnosti navrhovateľa na preverenie dôvodov jeho azylovej žiadosti,
- námietka o neprimeranosti správnej úvahy odporcu, že u navrhovateľa je veľmi vysoké riziko a hrozba jeho úteku,
- námietka spochybňujúca výrok napadnutého rozhodnutia ohľadom dĺžky zaistenia,
- námietka proti záverom o nemožnosti uloženia alternatívneho opatrenia a tiež
- námietka nezákonnosti, zmätočnosti a nelogickosti napadnutého rozhodnutia.

6. Na základe svojich záverov a právnych názorov vyslovených v odôvodnení rozsudku krajský súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie argumentácie odvolacích dôvodov navrhovateľa

7. Rozsudok krajského súdu odporca prostredníctvom právnej zástupkyne včas napadol odvolaním z 12.06.2015 (č. I. 41), v ktorom za odvolacie dôvody v súlade s ustanovením § 205 ods. 2 O.s.p. označil:

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. Pri prvom odvolacom dôvode navrhovateľ zdôraznil, že odporca opomenul vykonať a následne do rozhodnutia zahrnúť početné zistenia migračného úradu (ide totiž už o 9. prebiehajúce azylové konanie), ktorý ako jediný oprávnený orgán môže skonštatovať potrebu osobného vykonania úkonov voči migračnému úradu.

V súvislosti s uvedeným navrhovateľ zdôraznil, že preto neexistuje dôvod na to, aby navrhovateľ bol pre účely posúdenia jeho súčasného azylového prípadu držaný v zaistení v zmysle § 88a zák. č. 404/2011 Z. z., nakoľko všetky doteraz poskytnuté informácie navrhovateľom sa javia postačujúce pre posúdenie

jeho žiadosti bez nutnosti osobnej prítomnosti navrhovateľa.

9. Čo sa týka naplnenia podmienok hore uvedeného zákonného ustanovenia, navrhovateľ zdôraznil, že odporca sa v napadnutom rozhodnutí s nimi nevysporiadal, ale ich výlučne predniesol vo svojich vyjadreniach počas súdneho pojednávania.

Takýto prístup je podľa navrhovateľa v rozpore so subsidiárne pôsobiacimi ustanoveniami Správneho poriadku.

10. Vo vzťahu k možnosti uloženia iného alternatívneho opatrenia pre zabezpečenie účelu zaistenia navrhovateľ poukázal na svoj samostatnosti schopný spôsob života spoločne so svojou partnerkou a ich synom. Podľa jeho mienky je zrejmé, že sa dokáže postarať sám o seba a dokáže žiť mimo ÚPZC. Podľa tvrdenia navrhovateľa partnerka by mu rovnako vedela poskytnúť finančnú podporu.

11. Tiež navrhovateľ zdôraznil nejednoznačnosť dĺžky doby zaistenia, ku ktorej sa krajský súd nijako nevyjadril. Najmä vyjadril nespokojnosť so zrozumiteľnosťou takto určenej doby zaistenia s využitím pojmu realizácia azylového konania, ktorého objasnenie zák. č. 404/2011 Z. z. neponúka.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

12. Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril podaním z 22.06.2015 (č. 1. 45) tak, že sa plne pridrižiava svojho vyjadrenia z 11.05.2015 k opravnému prostriedku.

13. Najmä vzhľadom k účelu zaistenia zdôraznil, že

- migračný úrad v svojej odpovedi na dožiadanie odporcu zdôraznil účelnosť zaistenia navrhovateľa na dobu minimálne 6 mesiacov,
- navrhovateľ z 8 doterajších azylových konaní zmaril všetkých 8 konaní svojím svojvoľným odchodom, resp. útekom, z toho 1 krát vrátený z územia Veľkej Británie a 6 krát z územia Českej republiky v období od 03.08.2011 do 15.04.2015,
- v poradí vo svojej 3. žiadosti o udelenie azylu navrhovateľ uviedol, že sa nemôže vrátiť domov, lebo je dlžný veľa peňazí, ktoré si požičal, aby mohol vycestovať z Vietnamu za prácou, v súčasnosti je jeho pracovným miestom najmä vietnamská komunita v Prahe,
- existencia reálneho rizika a hrozby, že sa bude naďalej skrývať v inom štáte Únie vyplýva z toho, že sa na území Slovenskej republiky nachádza sám bez rodinného príslušníka, nie je držiteľom platného cestovného dokladu, ako aj oprávnenia na pobyt, pričom miesto jeho pobytu nebude odporcovi známe a tiež že
- dĺžku zaistenia stanovil do 14.10.2015, čo je podľa odporcu nevyhnutná doba s ohľadom na zabezpečenie riadnej realizácie azylového konania a minimalizácie ďalšieho rizika úteku navrhovateľa.

14. Čo sa týka námietky o možnosti uloženia iného alternatívneho opatrenia, odporca konštatuje, že:

- prostredníctvom výsluchu zrealizovanom v Českej republiky sa dozvedel od priateľky navrhovateľa a ich spoločného syna, že na pokusy navrhovateľa o telefonický kontakt nereaguje, finančne nie je schopná ho podporovať a neplánuje s odporcom spoločný život,
- na území Slovenskej republiky nemá priateľov a príbuzných a
- v Českej republike nedokázal doteraz uhradiť finančné náklady spojené so svojim správnym vyhostením vo výške 23.474,- Kč.

15. Vo vzťahu k nejasnosti pojmu „Realizácia“ konania odporca objasnil, že vo výrokovej časti

napadnutého rozhodnutí pojem „realizácia“ neuviedol. Pojem „úspešné ukončenie azylového konania“ vychádzajúc z odpovede migračného úradu je možno tento pojem chápať všeobecne ako dĺžku doby potrebnú pre rozhodnutie v meríte veci, najdlhšie však do 14.10.2015.

16. Záverom odporca dal do pozornosti konajúceho súdu rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20.05.2015 č. k. 9Sp/38/2015-32, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu [avšak bez bližšej charakteristiky tohto rozhodnutia].

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu.

18. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie o zaistení. Zaistenie cudzinca na účel administratívneho vyhostenia cudzinca predstavuje významný a citeľný zásah do jeho osobnej slobody, ktorý treba chápať ako prostriedok ultima ratio aj s prihliadnutím na obdobnú judikáciu Najvyššieho správneho súdu (rozsudok zo 07.12.2011 č. k. 1 As 132/2011 - 51) alebo aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12.05.2009 sp. zn. Pl. ÚS 10/08).

Najvyšší súd ďalej vychádzal z toho, že zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia pozbavenie jeho slobody.

19. Neprehliadnuteľné sú aj ochranné mechanizmy zakotvené v mnohých medzinárodno-právnych dokumentoch, ako je napríklad Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (najmä čl. 5), Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (najmä čl. 9 ods. 1) a s ním spojený Dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951 (najmä jeho čl. 26, 31 a 32 - ďalej na účely rozsudku len „Ženevská konvencia“) ako aj Charta základných práv Európskej únie (článok 6) a v jej medziach vydaná Smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín (ďalej na účely rozsudku len „návratová smernica“).

Navyše podľa judikatury Európskeho súdu pre ľudské práva môže zaistenie alebo iné zbavenie osobnej slobody cudzinca (napr. vydanie alebo vyhost'ovacia väzba) prebehnúť jednak iba v súlade s konaním stanoveným zákonom, pričom táto právna úprava musí mať určitú kvalitu tak, aby jasne a predvídateľným spôsobom vymedzovala podmienky zaistenia alebo iného obmedzenia osobnej slobody a jednak toto zbavenie osobnej slobody musí sledovať Dohovorom vymedzený účel, teda zabrániť nepovolenému vstupu cudzinca na územie alebo realizovať vyhostenie či vydanie (napríklad rozsudky ESĽP z 25.06.1996 Amuur v. Francúzsko, z 25.01.2005 Singh v. ČR či rozsudok z 19.02.2009 A. a spol. v. Spojené kráľovstvo).

20. Aj z ustálenej judikatury Najvyššieho súdu (m.m. sp. zn. 10SZa/2/2015 z 30.06.2015) vyplýva, že zaistenie cudzinca je prípustné len za presne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Musí sledovať vymedzený účel, teda zabrániť neoprávneného vstupu cudzinca na územie Slovenskej republiky alebo realizovať jeho vyhostenie alebo vydanie.

21. Na základe uvedeného preto Najvyšší súd v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky navrhovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 88a ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 89 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. v citovanom znení policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

a) hlásenia pobytu alebo

b) zložiť peňažnú záruku.

22. Navrhovateľ predovšetkým prostredníctvom odvolania napadol nadbytočnosť zaistenia, nakoľko pre teraz prebiehajúce azylové konanie, ktoré je už v poradí 9. konaním s navrhovateľom, by mal mať správny orgán konajúci o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu k dispozícii z predchádzajúcich konaní dostatočnú masu informácií pre svoje rozhodnutie, v čom aj navrhovateľ vidí nesprávne skutkové zistenia krajského súdu.

V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd opakuje nasledujúce závery vyslovené vo svojej ustálenej judikatúre (m.m. rozsudok sp. zn. 10Sza/1/2015 z 23.05.2015), t. j. aby bolo pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť vzhľadom na legislatívne lehoty postačujúco efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektovej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

23. Napadnuté rozhodnutie, ktorým odporca podľa § 88a ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z. rozhodol o zaistení navrhovateľa na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku, je vzhľadom na vyššie uvedené judikačné závery možno považovať podľa odvolacieho súdu za riadne odôvodnené v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Z rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sza/94/2010 totiž vyplýva, že správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vypořiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom. S prihliadnutím na uvedené judikačné závery Najvyšší súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu tieto atribúty spĺňa.

24. Je nesporné, že odporca pri rozhodovaní o zaistení opísal a následne prihládol na neustále marenie predchádzajúcich azylových konaní, u ktorých navrhovateľ svojou svojvoľnou a neospravedlnenou neprítomnosťou zapríčiniť ich zastavenie v zmysle § 19 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z. z. (viď najmä str. 2 až 3 napadnutého rozhodnutia), a takto požadovaná právna ochrana cudzinca na území Slovenskej republiky v jeho prípade potom nenaplnila svoj základný cieľ. Preto nie je ani logicky podložená argumentácia navrhovateľa (viď bod č. 9), že tieto argumenty predniesol až na súdnom pojednávaní.

Za tejto situácie bola odvolacia námietka navrhovateľa vyhodnotená ako nerelevantná.

25. Ďalej navrhovateľ vytýkal krajskému súdu, že sa dostatočne nezaoberal dôvodmi, pre ktoré odporca vylúčil možnosť aplikácie miernejších opatrení v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 404/2011 Z. z. Taktiež táto námietka navrhovateľa podľa Najvyššieho súdu neobstoí.

Z rozhodnutia odporcu totiž jednoznačne vyplýva (najmä str. 4 a 5 napadnutého rozhodnutia), že po zistení, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby, nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, že jediné blízke osoby má v Prahe, t. j. priateľku N. Z. spolu so synom C. R., avšak v tomto štáte bol navrhovateľovi právoplatne uložený časovo obmedzený trest vyhostenia, ktorý zatiaľ neuplynul, a preto mu nebola uložená povinnosť v zmysle § 89 ods. 1 písm. a) či b) zák. č. 404/2011 Z. z.

26. Za týchto okolností nie je možné od Najvyššieho súdu požadovať, aby si argumenty navrhovateľa o možnosti vhodného zázemia v Prahe, resp. na inom mieste Českej republiky osvojil, lebo týmto

postupom by nepriamo zasiahol do rozhodovacej suverenity súdov Českej republiky, ktoré udelením trestu vyhostenia deklarovali zrejmy opak.

Takisto argumenty navrhovateľa nepodporila ani jeho družka pani N. Z., ktorá do zápisnice pred príslušným policajným orgánom Českej republiky doslovne dňa 15. júna 2015 uviedla (č. I. 51):

„Pokud jsem dotazována na to, zdaj sem schopná finančně podporovat shora novaného M. L. R. na Slovensku, tak uvádím, že toto nejsem schopná.

Na otázku, zda plánuji, do budoucna, S jmenovaným M. L. R. společný život, tak uvádím, že ne. Neplánuji. "

27. Čo sa týka odvolacej námietky navrhovateľa, že dĺžka zaistenia je stanovená nejednoznačne, Najvyšší súd sa s ňou nestotožnil, hoci pripúšťa, že pre budúcnosť by sa odporca mal uchýliť iba k formálnej deklarácii časového úseku. Avšak aj formuláciu, ktorú odporca použil na časové vymedzenie doby zaistenia navrhovateľa, je vzhľadom na jeho doteraz nepochybne prezentovanú snahu opustiť územie štátu, na ktorý sa obrátil so žiadosťou o poskytnutie medzinárodnoprávnej pomoci, je možné vymedziť bez zbytočných pochybností, pričom istotu maximálnej dĺžky zaistenia dáva odporcom uvedený dátum 14.10.2015.

Preto námietka navrhovateľa, že takto vymedzená doba je vzhľadom na použitie časového určenia „stanovuje sa dĺžka doby zaistenia do úspešného ukončenia azylového konania" absolútne nezrozumiteľná neobstoja.

28. V súvislosti s uvedeným však musí Najvyšší súd opätovne poukázať na osobitný prístup navrhovateľa k správnym orgánom štátu, na ktoré sa obrátil so žiadosťou o poskytnutie medzinárodnoprávnej ochrany, nakoľko ani v poradí už 9. azylovom konaní neprejavil ochotu urobiť jasno vo svojej identite, a tak naďalej aj v svojom súdnom odvolaní zo dňa 12.06.2015 pokračuje sám iniciatívne v označovaní svojej osoby ako : R. L. M. (alias R. L. M. alias H. N. D. alias F. M. B.).

29. Ďalej z obsahu administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že odporca pri rozhodovaní o zaistení navrhovateľa vychádzal z dôkazných prostriedkov, a to z informácie o Dublínskom transfere, zo zápisnic o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a z viacerých rozhodnutí Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kedy boli časovo odlišné konania vo veci udelenia azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. zastavené.

30. Z rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že obmedzenie osobnej slobody žiadateľov o azyl nevyklučuje ani medzinárodné azylové právo, hoci všeobecne stanovuje zásadu, podľa ktorej nie je možné na utečencov (žiadateľov o azyl) nahliadať ako na neoprávnene pobývajúcce osoby a je treba im priznať (okrem iného) právo na slobodu pohybu na území krajiny, v ktorej sa nachádzajú.

Zároveň Súdny dvor Európskej únie v predmetnej veci zdôraznil, že členské štáty musia mať možnosť zabrániť tomu, aby zaistený cudzinec podaním žiadosti o azyl automaticky dosiahol prepustenie zo zaistenia, inak by bol narušený zmysel návratovej smernice, ktorým je účinné navrátenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území (bod 60 rozsudku vo veci A.).

31. Preto sa Najvyšší súd stotožnil s dôvodom, ktorý pre zaistenie navrhovateľa si osvojil krajský súd vo svojom rozsudku, t. j. že spočíval v tom, že zaistenie je nutné na zistenie tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, pretože v prípade navrhovateľa existuje riziko jeho úteku.

32. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p.

Nakoľko navrhovateľ v konaní nemal úspech, tak mu právo právo na náhradu trov konania nevzniklo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.